

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Victor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat (*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequin*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Òscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpress.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

L'esquerra desconcertada

La crisi que pateix la Unió Europea i els precedents o les rèpliques que han anat desgranant-se arreu del món abans i després de la caiguda de Lehman Brothers han desconcertat enormement la socialdemocràcia. La primera reacció que van tenir les esquerres moderades europees quan van constatar els efectes de la crisi dels crèdits *subprime* va ser recuperar la teoria keynesiana i augmentar la despesa pública, amb la consegüent pujada del dèficit. Les conseqüències que se'n van derivar a Espanya en la darrera legislatura de José Luis Rodríguez Zapatero encara es pateixen. D'un costat, la injecció d'inversió pública als municipis ni tan sols va suavitzar la destrucció d'ocupació. Segons quines inversions, acostumen a ser contraproductes. Convindria que algun estudi seriós intentara traure l'entrellat a Espanya dels efectes que han tingut en l'economia productiva la majoria de les inversions públiques.

A més, l'ocurrència de Zapatero va complicar encara molt més l'estat de les finances públiques espanyoles. Al final, el govern alemany, el d'Estats Units i les institucions de la Unió Europea el van obligar a aturar en sec l'augment de la despesa pública. Les primeres *retallades* a Espanya van arribar de la mà del darrer govern del PSOE. L'electorat tradicional socialista –fins i tot molts dirigents del seu partit– van considerar que José Luis Rodríguez Zapatero els havia traït cedint a les pressions de la *troïca*. Però, siga com siga, Zapatero va haver d'acatar la imposició de les directrius europees i les pressions dels inversors en deute públic espanyol. L'alternativa era assumir el descontrol de la prima de risc i la intervenció de la Unió Europea per a evitar la fallida espanyola.

Les decisions que després ha pres el Partit Popular han obert un debat profund sobre les diferències entre les polítiques econòmiques que pot aplicar la *dreta* i l'*esquerra*. Qui més qui menys entén que un govern liderat per Alfredo Pérez Rubalcaba no divergiria del de Mariano Rajoy en les grans línies. En tot cas, les discrepàncies serien de matís o concretaes en uns altres àmbits. També de discurs. Perquè la socialdemocràcia europea en fa un de radical des de l'oposició i després n'aplica un de ben distint quan arriba al poder. Només cal fer una ullada a les decisions que ha pres com a president de la República François Hollande. I quins van ser els seus compromisos electorals. La gran pregunta que es fan els electors és exactament quina diferència hi ha entre la política econòmica dels conservadors i la dels socialdemòcrates. Més enllà dels discursos. La resposta ha començat a donar ales als partits més radicals. I als més populistes.

Als nostres lectors

Zapatero, Hollande i Steinbrück

Quina és l'alternativa de l'esquerra europea a la crisi que en els darrers sis anys ha portat a la ruïna milions d'empreses i treballadors arreu del continent? Apel·lar des de l'oposició a la necessitat d'augmentar les inversions públiques, en la línia de recuperar les teories intervencionistes de l'economista John Maynard Keynes, i després actuar des dels governs amb un criteri radicalment oposat. Sucumbir, doncs, al poder d'una altra lògica. Aquesta setmana Nicolás Tomás analitza quina era la doctrina keynesiana, i com l'apliquen els partits socialdemòcrates europeus en les intencions i en els fets. I entrevista també Antoni Castells, economista, professor i conseller d'Economia en els governs de Pasqual Maragall i José Montilla.